

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2013. május

XX. évf. 5. szám

„Jobb nektek, hogy én elmenjek...”

Már két évtizede, de szinte magam előtt látom azt a napot és órát, mikor gyülekezetünk idősödő lelkipásztora az egyik hittanórán bejelentette, hogy lelkészi szolgálatát leteszi, s a konfirmációi előkészítő órákat már nem ő fogja nekünk tartani, hanem egy új, fiatal lelkész. Leírhatatlan szomorúság volt bennem, mert végigfutottak szemem előtt a csodálatos együttlétek, melyek nem csupán a hittanórákban merültek ki. Gyermekként még nem láttam át tisztán a helyzetet, csak azt tudtam, hogy az az ember, akihez annyi szép emlékem kötődik, akit szinte „nagyapámként” tiszteltem és szerettem, most, valamilyen oknál fogva, itt hagy – mindnyájunkat. Hiába mondta, hogy az új lelkész ugyanúgy jó lesz, sőt, még jobb – vigasztaló szavai elsiklottak fülem mellett...

Minderre visszaemlékezve, valamelyest át tudom érezni, mit élhettek át a tanítványok, de úgy gondolom, részükről még nagyobb volt a döbbenet, mikor Jézus bejelentette: „Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló...” (lásd: Jn 16,7). Hogy mondhatott ilyet, hiszen alig három éve kezdődött közös útjuk, melyen számtalan csodának voltak tanúi, és felismerték benne, hogy valóban Ő a Krisztus, az Élő Isten Fia, Akire már oly régen vártak? Most pedig el akar menni? Miért lenne az nekik jobb? Mihez fognak most Nélküle kezdeni? Hát mégsem állítja helyre az országot és a nép sorsát? Itt hagy, mint egy hűtlen barát, aki cserbenhagyja társát a legnagyobb bajban... ?

Emberileg sok okot lehetett volna felhozni visszatartására, de Jézus pontosan tudta, miről beszél.

Egy kicsikét menjünk vissza időben, amikor Jézus tanítványaival járva a városokat és falvakat, Isten országának evangéliumát hirdetve tanított, testi és lelki értelemben gyógyított: vakok szemvilágát visszaadta, siketek fülét megnyitotta, bénákat lábra állított, a meggörnyedteket felegyenesítette, szomorkodókat megvigasztalta, halottakat támasztott fel, bűnösök és megszállottak rabláncait leszaggatta... Egyszerűen, aki Vele találkozott, és gyógyulni akart, bárminemű baja volt is, gyógyírt kapott és ujjongva hazamehetett.

De, kiknek volt esélye a gyógyulásra? Akik Vele találkoztak! Vagyis, minden bizonnyal voltak emberek, akik továbbra is betegségben maradtak, vagy haltak meg, mert Jézus hároméves

szolgálatát alatt nem biztos, hogy el tudott jutni minden beteghez.

Ezt a tényt erősíti meg Lázár feltámasztásának története is. Mit is mond Márta, majd Mária?: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem.” (Jn11,21b; 32b) „...ha itt lettél volna...” – Jézus tehát emberi testben nem tudott mindenütt ott lenni, ahol éppen baj volt. Még feltámasztása után sem, amikor testének már nem szabtak határt semmiféle földi akadályok. Akkor is, egyszerre csak egy helyen tudott megjelenni. Éppen ezért szükséges volt – mindannyiunk érdekében –, hogy felmenjen a mennybe, és elküldjön Valakit, Aki nemcsak Júdeában és Galileában siet az emberek segítségére, hanem egyidejűleg tud gyógyítani a föld bármely pontján, ahová Őt meghívják. Még bele gondolni is rossz, milyen katasztrofális következménye lenne annak, ha az egész földkerekségen csak egyetlenegy ügyeletes orvos házalna. Hónapokig, sőt, évekig kellene rá várni, ráadásul abban a tudatban, hogy lehet, el sem jön.

Jézus viszont nem várokozta meg gyermekeit, nem hagyta őket sokáig kétségek közt hánykódni. Amit ígért, azt be is teljesítette. Mennybenetele után pár nappal saját magukon tapasztalhatták a Lélek egyik ajándékát, a bátorságot. Pünkösd napján, a zárt ajtók mögül kijöve, Szent Lélekkel megtelve, bátran tettek bizonyosságot óriási tömeg előtt a megfeszített, majd harmadnapon feltámasztott Jézus Krisztusról, hogy valóban Ő volt az a megígért Messiás, Akit oly régen vártak, Akiről a próféciák is szóltak; hogy más ember

nem is tehetné volna mindazokat a csodákat és jeleket, csak Az, Akit valóban az Isten küld.

Kedves Testvérem, azóta is, ugyanaz a Lélek tesz bizonyosságot, hogy Jézus él, hogy Őréa nézve Isten megbocsátja mindannyiunk bűneit, ha letesszük azokat Jézus goltjai keresztségébe. Ugyanaz a Lélek sugározza felénk Isten kimondhatatlan Szeretetét, mellyel képesek vagyunk megbocsátani és újrakezdeni elrontott kapcsolatainkat. Ugyanaz a Lélek ad bátorságot szembe nézni gondjainkkal, és siet a mi segítségünkre, hogy megmutassa, számára nincs lehetetlen. Ez a Lélek jön, hogy vigasztaljon, bátorítson, és örömet hozzon szívünkbe, és megajándékozzon azzal a lelki békességgel, mely a legnagyobb viha-

Aldott pünkösdi ünnepeket!

rok közt is le tudja csendesíteni szívünk háborgását. És ez a Lélek indít bennünket a világ felé, hogy legyünk sóvá és világossággá, hogy legyünk áldott eszközei az Úrnak mások megmentésében.

Miért *jobb, hogy elment?* Mert ez a Lélek mindenkinek egyformán elérhető. Előtte nincsenek földi határok, akadályok. Állandó ügyelettel, bárhol, bármikor hívható a világ bármely

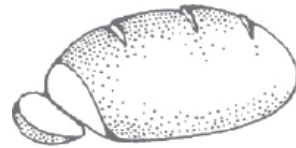
pontjáról, s nem kell Rá hónapokat, sőt éveket várni.

Pünkösöd után vált érthetővé, és lehet mindnyájunké Jézus igérete:

„...és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20b)

Benádik Adrián

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jób könyve 22. része

Nem kezdhethük úgy ezt a részt, hogy ne gondoljunk vissza ismét Jób előző beszédének „barátaikat” is meglepő tartalmára. Ha eddig az ellen tiltakozott, hogy igazságtalanul büntette meg Isten, most azt mondta el, ő úgy látja, hogy többnyire a hitetleneket, az Őt tagadókat nem bünteti meg, gazdaggá teszi Isten. Hát akkor hogyan is áll meg a barátok állítása; a rosszaknak büntetést, a jóknak jutalmat ad? A kérdés itt bizony az (is) lehet, nem lenne jobb, ha abba maradna a vita, ha más irányba gondolkodnánk, keresnénk, mert Isten nem mindenható... (Vagyis tagadjuk meg...) A viták, különösen ha túlfeszítettek könnyen válhatnak eredménytelenné, mindent tagadókká. Ezt ne feledjük. De jusson eszünkbe az, amit a Jób könyve szerzőjének is ismernie kellett volna, ha olvasta volna a Példabeszédek könyvében a 3:12. versét „Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.” Számunkra –szenvédéseinkben– Isten az Ő szeretett Fia szenvedésével, halálával mondja el ezt olyan (nem elméleti) szinten, ami feleslegessé teszi a szenvedés okának keresését, mert a belőle kivezető út vált láthatóvá a Golgotán.

Arra is jó példa a Jób által előzőleg elmondott beszéd, hogy vélt igazságaink makacs ismételtetése hogyan vezetheti el a másik embert –de önmagunkra is érvényes– a csüggedésből a lázadásra át az ellenség-kép kialakulásához. Jób itt már nemcsak a maga ártatlanságát védi, hanem Isten elleni támadásra is kész harag ágaskodik benne, pedig azelőtt azt olvastuk: „Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Háttha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent

szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal”. (Jób. 1:5)

Elifáz –mintha megdöbbenének a Jób gondolatai- bevezetőjében megpróbálja vitájukat emberi síkra terelni, semleges helyzetbe állítva Istent. „Használhat-e az ember Istennek? Hiszen csak önmagának használ az okos. Mi öröme telik a Mindenhatónak abban, hogy te igaz vagy? Van-e haszna abból, hogy te feddhetetlenül élsz?” (Jób. 22:3-4) Bevezetőnek mondott szavaival azonban akaratlanul is a bálványok közönyös pozíciójába helyezi az Urat. A helytelenül értelmezhető mondatokkal óvatosan kell bánni. Magatartását így jellemzi a Jub. kommentár írója: „Érvelésének menete a következő: sorsod oka Istenben nem kereshető, csak tebenned magadban. Mivel arra gondolni is képtelenség, hogy kegyességed miatt kerültél bajba, kézenfekvő az a következtetés, hogy helyzeted oka bűneidben keresendő. Fel is sorolja azokat a vélt bűnöket, amelyeket Jób nemcsak elkövetett, hanem amelyeket el kellett követnie. Elifáz gondolkozásmódjának keménysége és igazságtalansága világos: szemrebbetés nélkül vádolja Jóbot olyan bűnökkel, amelyekre annak szerencsétlen állapotából legfeljebb következtetni lehet, de amelyekre bizonyíték nincs. Istennek ugyan szívügye, hogy az ember igaz legyen, de nem nyereség. Őt nem a haszon gondolata vezeti az emberekkel való bánásban s azért küld rájuk szenvedéseket, hogy még nagyobb kegyességre sarkallja őket. Elifáz ezt a gondolatot, mint Istenhez méltatlant elutasítja. Ha tehát az ember sorsának oka nem Istenben van, akkor az embernél keresendő. Mivel pedig az istenfélelem nem szerezhet bajt, akkor a szenvedés oka az emberben magában kell, hogy legyen. A szenvedések nagyságából pedig a bűnök nagyságára le-

het következtetni. Jóbna az isteni igazságosság iránti kételyeivel szemben Elifáz az isteni bíró tökéletes igazságosságát akarja bizonyítani azáltal, hogy utal annak önzetlenségére vö. 34:12–15. Az igazságtalanság forrását általában a bíró önző voltában látták. Az okos tehát elismeri az isteni ítékezés igazságos voltát, meghajol előtte és ez neki hasznot jelent, mert ezáltal újból kegyelmet talál. Ez indirekt intelem Jób számára, hogy ő is hasonlóképpen cselekedjék”.

A beszéd középső részében az Istentől várható büntetést vázolja fel Elifáz. Ha figyelmesen olvassuk a 15-18a verseket, bizonyonnan eszünkbe juttatja az özönvíz előzményeiről olvasott, az I. Mózes 6:5-7-ben található verseket. Az idézet nem lehet véletlen, inkább utalni akar Elifáz arra, hogy Jób bűnét az özönvíz előtti emberekéhez tartja hasonlónak. A megmenekülő Nőé és háza népének példáját kellene követnie Jóbna.

Aztán elhangzik az Elifáz konkrét tanácsa: „Légy bizalommal Istenhez, békülj meg vele, mert ennek jó eredménye lesz.” Elifáz megtérésre szólítja fel Jóbot. „Olyan kívánatos vonásokkal ecseteli a megtérésre biztosan bekövetkező boldogságot, hogy beszéde majdnem elveszti sértő jellegét és egy igazi jó barát intésének színében tűnik fel. A megtérés kezdete az Isten iránti bizalom és szeretet, Jób a földi kincsek helyett bizon Istenben, Isten legyen legfőbb kincse, mert ebben van az igazi boldogság, a kárpótlás azért, amit elvesztett vö. Mt 6:33. Az ŐT máshol is jellemzi úgy a gonoszt, mint aki Isten helyett a gazdagságba veti bizodalját vö. Zsolt 49:7; 52:9; Péld 11:28. Ebben a megújult közösségben Isten elé viheti kéréseit és biztos meghallgatást nyer. Mindenben jó szerencsés lesz, a megálázó helyzeteknek lelkileg fölébe kere-

kedik, sőt imádkozó közbenjárásával másokat is jó útra vezérelhet. Elifáz ezzel szinte túlszárnyalja az előző menetben foglaltakat, visszatér a baráti jóindulat útjára s ezzel el is tűnik a színpadról”. (Jub. kommentár)

Jób azzal, hogy előző beszédével mintha igazolta volna „barátai” előre feltételezett vádait, mintha oka fogyottá tette volna a további vitát, párbeszédet. Tulajdonképpen a megtérésre való felszólítással Jóbra terhelnek minden felelőséget. Minthogy a Jób által felvetett ellentmondásokat Isten tetteivel kapcsolatban nem képesek értelmezni, vissza vonulnak, elhallgatnak. Mit tesz Jób? Nem hallgat el, nem futamodik meg. Beszélne kell, hiszen „barátai” nem tudtak helyzetén változtatni...

Ima: Imádkozzunk az 5. zsoltár verseivel:

A karmesternek: Fúvós hangszerre. Dávid zsoltára. Figyelj beszédemre, URam, vedd észre sóhajtozásomat! Figyelj hangos kiáltásomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom! Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak. Istenem, te nem leled örömd a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz. Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt. Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az ÚR. De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged. Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengessd előttem az utat! Mert nem jön ki szájukon őszinte szó, belül romlottak, nyitott sír a torkuk, sima a nyelvük. [Róm 3,13-14] Derítsd ki vétküket, Istenem, bukjanak bele fondorlataikba! Taszítsd el őket sok vétkük miatt, mert ellened lázadtak! Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak, mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet. Mert te, URam, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzzsal. - Ámen! - *id. f.*

BIBLIAOLVASÓ

v e z é k f o n a l

1.	Sz.	Dán	7, 1-14	J	Jn 4,16-24
2.	V.	Dán	7,15-28		Jn 4,25-30
3.	H.	Dán	8	Ú	Jn 4,31-38
4.	K.	Dán	9, 1-19		Jn 4,39-45
5.	Sz.	Dán	9,20-27	N	Jn 4,46-54
6.	Cs.	Dán	10		Jn 5, 1-9
7.	P.	Dán	11, 1-20	I	Jn 5,10-15
8.	Sz.	Dán	11,21-45		Jn 5,16-23
9.	V.	Dán	12	S	Jn 5,24-30
10.	H.	Hóseás	1		Jn 5,31-38
11.	K.	Hós	2, 1-15	N	Jn 5,39-47
12.	Sz.	Hós	2,16-25		Jn 6, 1-15
13.	Cs.	Hós	3	I	Jn 6,16-21
14.	P.	Hós	4		Jn 6,22-27
15.	Sz.	Hós	5	S	Jn 6,28-34
16.	V.	Hós	6		Jn 6,35-40
17.	H.	Hós	7, 1-7	N	Jn 6,41-51
18.	K.	Hós	7, 8-16		Jn 6,52-59
19.	Sz.	Hós	8	I	Jn 6,60-71
20.	Cs.	Hós	9		Jn 7, 1-13
21.	P.	Hós	10, 1-11	S	Jn 7,14-24
22.	Sz.	Hós	10,12-15		Jn 7,25-30
23.	V.	Hós	11	N	Jn 7,31-39
24.	H.	Hós	12		Jn 7,40-53
25.	K.	Hós	13	I	Jn 8, 1-11
26.	Sz.	Hós	14		Jn 8,12-20
27.	Cs.	2Kronika	1	S	Jn 8,21-29
28.	P.	2Kron	2		Jn 8,30-36
29.	Sz.	2Kron	3	N	Jn 8,37-47
30.	V.	2Kron	4		Jn 8,48-59

KASSA-ÉRT

programja

2013. június 14. Péntek

Református templom

18.00 Nyitóistentisztelet

19.30 Gryllus Dániel: Pál apostol levelei, koncert

20.30 Ferenczi György, koncert

2013. június 15. Szombat

Református templom

19.00 Istentisztelet

10.00 Debreceni Kántus, koncert

11.00 Kiss Zoltán orgonakoncert

14.00 Tabulatúra, régizene koncert

15.00 Lux aeterna, koncert

16.00 Jerikó, fúvószenekar, koncert

Rodostó Múzeumkert

12.00-14.00 Ifjúsági keresztyén zene

17.00 Ifjúsági istentisztelet

18.30 Herczku Ágnes koncert

20.30 Ismerő Arcok koncert

A kertben egész nap kirakodóvásár, keresztyén irodalom árusítása és sok más rendezvény.

Thália Színház

13.30 Én Károli Gáspár, monodrámá

15.00 Ifjúsági jellegű dicsőítő alkalom

Márai Stúdió

11.00 Pódiumbeszélgetés: Hit, magyarság, reformátusság

15.00 Pódiumbeszélgetés: Károli és kora

Református gyülekezet termei:

9.00- 20.00 Bibliakiállítás

Református parókia udvarán

10.00-12.00 Gyermekefoglalkozás

14.00-16.00 Gyermekefoglalkozás

2013. június 16. Vasárnap

Református templom

10.30 Ünnepi záróistentisztelet

Jövel Szentlélek Úr Isten!

„Ezeket pedig mikor hallották, szí-
vükben megkeseredének, és mondták
Péternek és a többi apostolnak, mit
cselekedjünk atyámfiai, férfiak? Péter
pedig mondta nekik. Térjete meg, és
keresztelkedjete meg a Jézus Krisz-
tusnak nevében a bűnösöknek bocsá-
natára, és veszite a Szentlélek aján-
dékát.” (Ap.csel. 2: 37,38)

Ezek az Igék az első pünkösdi
csodálatos történéseinek a lényegét és
üzeneteit fejezik ki. Mi, akik imádkozva
és énekelve kérjük: „Jövel Szentlélek
Úr Isten!” – feleletet kapunk arra, mi a
feltétele annak, hogy mi is megkap-
hassuk a Szentlélek ajándékát. Amikor
az apostolok Szentlélekkel megtelve
bátran hirdették Isten nagyságos dol-
gait a Jeruzsálemi és a zsidók pünkösdi
ünnepére messziről idesereglett, isten-
félő sokaságnak, álmélkodással és
csodálkozással hallgatták az egyszerű,
tanulatlan apostolok beszédét, mivel
mindnyájan a maguk nyelvén hallották
őket szólni. Mások, pedig csúfolódva
mondták: „Édes bortól részegedte
meg.”

Mihozzánk is hangzik Isten Igé-
jének hirdetése, melyet – bár ember
által szól – mindenkinek úgy kellene
fogadni, mint „Isten tulajdon, igaz
beszédét.” Sajnos, sokan csak olyan
igehallgatók, mint a gyermekkortól
hűséges templomjáró volt – akit ismer-
ten – és a gyülekezetében evangelizáló
lelkésznek így nyilatkozott: „Én már
megöregedtem, de még bünt nem
követtem el.” Elszomorító, hogy
mennyi magát igaznak tartó ember él
ilyen nagy lelki vakságban, ha ezt
nyíltan nem is hangoztatja... Nem
kellene-e kérnünk: „Jövel Szentlélek Úr
Isten, világíts bele bűneinktől első-
tétedett szíveinkbe, mert e nélkül csak
úgy száll el felettünk az Ige, mint az
esőt nem adó, átvonuló fellegek...”
Isten Szentlelke titokzatosan, csendben
munkálkodik. Ezért ha az Ige hallga-
tása, vagy olvasása közben, ha nagyon
figyelünk halk szavára, csak akkor
érinti meg lelkünket és hatol be szívünk
mélyébe és érteti meg velünk Isten
nekünk, személyhez szóló üzenetét.
Ezt élte át az az asszony is, aki a
bibliaórán, mikor ezt mondta: „A
lelkészünk már másképpen prédikál.”
– ezt a feleletet kapta: – Nem Ő beszél
másképpen, maga hallja már az
igehirdetését Isten Lelkétől vezérelve....

Péter apostol beszédét, – bár egy-
szerű halász volt – álmélkodással hall-
gatták... Mert arról szólt hosszú beszé-
dében, hogy az a Messias, akit a

proféták és Dávid is megjövendölt, –
akit ők őseiktől kezdve várnak, már
eljött. Jézus az, aki itt élt közöttük,
hirdette az evangélium örömuzenetét,
gyógyított, csodákat tett, halottakat
támasztott fel, még sem ismerték el,
fogadták el Isten Fiának... Sőt
megvetették, keresztre feszítették, de
akit Isten a halálból feltámasztott,
felmagasztalt, és általa történtek azok
a csodák, amelyeket láttak... Ez a
súlyos vád, amikor szíven ütötte őket,
megkeseredve kérdezték: Mit cseleked-
jünk? – Térjete meg” – felelte nekik
Péter.

Az Isten Lelkétől vezérelt, áthatott
igehirdetés – amilyen a Péteré volt –
Jézus Krisztust hirdeti, mint meg-
feszítettet... E nélkül lehet lebilincselő,
hatáskeltő szép beszéd. Adhat igaz, jó
tanításokat, de nem ébreszthet rá
bűneink sokságára, melyekkel mi is

okozói voltunk Jézus halálának. És
arra sem, hogy lehetünk bármilyen
becsületesen élők, vallásunknak hűsé-
ges tagjai, csak kárhözatra méltó,
elvesztettek vagyunk, ha meg nem
tértünk...

„A megtérés a lélek megújulását,
megváltozását jelenti, ami az embert
teljesen megújítja, mássá teszi. Az igaz
megtéréssel a szívbeli, mélységes bűn-
bánattal, az ember el mélyének a meg-
újulásával az élet is megváltozik.”
(Kálvin)

A megtéréssel, mint egy döntő,
nagy megfordulással indulunk a nagy
messzeségből, mint tékozló fiak, az
elvesztett Atyai ház felé... A megtérés
történhet hirtelen – mint Pál apostol
életében – az ilyen megtértek tudják
annak a napját is. Sokan nagy lelki
megrendülés, vagy súlyos baleset hatá-
sára indulnak el Isten felé... Mások az
Ige szívébe hatoló, megszólító szavára
élték át megtérésüket. Mivel számta-
lanul sokféle lelki, és külső élet-

helyzetű ember van, olyan különbö-
zően sokszínű a megtérések története.
A megtérésnek a Jézust követő úton
mind jobban előbbre kell haladni...
Minden elhajlást, megbotlást meg-
bánva, vissza kell térni az élet útjára.
Ezért a bűnbánatra, megtérésre szólító
igehirdetésnek szüntelenül hangozni
kell. A belső megváltozást tetteknek
kell követni. Elszakadást a világ
lélekszennyező környezetétől és min-
den olyan dologtól, ami bűnre csábító.
Az újjászületett, megtért ember már
nem érzi jól magát a világi, tisztátalan,
bűnös örömeiben élők társaságában,
csak az olyan hívó testvéri közösségben,
ahol az Isten Igéjének a légkörében
ilyen örömeiben részesül, amelyeket a
világ fiai nem ismernek...

Péternek ez a felszólítása:
„Keresztelkedjete meg!...” – a
zsidóknak szólt, akik még nem voltak
megkeresztelkedve. A keresztség
szükséges a Szentlélek ajándékának az
elnyeréséhez. Mi már gyermekkorunk-
ban megkaptuk a keresztséget, mint
egy pecsétet, amely előlege és záloga
annak, hogy Isten gyermekeivé fogad,
ha megtérünk. Nem elégedhetünk meg
tehátavizsgáló megkeresztelésünkkel,
mert csak a Jézus Krisztus vére
moshatja le lelkünket tisztává... És így
általa, és valóságos megtérésünket
megkapjuk Istentől megígért ajándékát,
Szentlelkét, hogy Jézus ígérete szerint
„velünk maradjon mindörökké.” (Ján.
14: 16)

Nem kell tehát nekünk átélni még
egy második „Lélek – keresztséget.” –
amint azt a karizmatikusok hirdetik.
„Mert megbánhatatlanok az Istennek
ajándékai és az Ő elhívása.” (Róm. 11:
29) Sokkal inkább arra kell vigyáznunk,
hogy a Lelket bűneinkkel meg ne
szomorítsuk, és munkálkodását enge-
detlenségeinkkel meg ne oltuk!... A
Lélek vezetését, ha hűségesen követjük,
csak akkor teremthetjük meg a Lélek
gyümölcseit, amelyeket elvár az Úr
minden megtért gyermekétől... És ha
sivár, szegény, gyümölcstelen az éle-
tünk, a „saját engedetlenségeink miatt
vagyunk ilyenek.” Nem kell várnunk
azért sem, hogy mint az első pünkös-
dön, mi is látható módon kapjuk meg
a Szentlelket, és vele idegen nyelven
szóljunk. Kálvin mondja: „Azok a
csodák, melyekkel Krisztus az Ő ural-
mának kezdetét akarta megszépíteni,
csak ideiglenesek voltak. Mert ámbár
mi nem úgy kapjuk azt, hogy különböző
nyelveken szóljunk, proféták legyünk,
csodákat tegyünk, betegeket gyógyít-

sunk, magasabb célból adja nekünk Krisztus, hogy szívből hisszük, az igazságra, hogy a halálból életre megyünk, hogy igazságra formálódik, hogy a Sátánnal és a világgal szemben győzhetetlenül megálljunk.”

Ha lelkünkben meg vagyunk győződve arról, hogy a Szentlélek által Krisztuséi vagyunk, és követésének az útján munkálkodva, minél engedelmesebben teljesítjük akarátát, annál jobban megtisztulunk, megerősödünk a Szentlélek ajándékaival, és örömeivel.

Az első pünkösd napján Péter apostol egyetlen beszédére háromezren tértek meg, és csatlakoztak Krisztus tanítványaihoz, most száz beszéd is alig néhány emberre van hatással, ma alig minden tizedik ember mutat közepes buzgóságot az előmenetelre. Sőt a nagyobb részük azonnal megundorodik a tanítástól. – Ezeket Kálvin mondta. – És így volt ez a reformáció diadalmos előnyomulása korában, akkor a mai hanyatló állapotunk napjaiban milyen sok igehirdetés hangzik el, amíg egyetlen ember megtér. A Szentlélek munkáját Jézus a szélhez hasonlítja, amely egyszer gyenge fuvallatként lengedez, máskor, pedig erős szélvészént zúg hatalmas erővel ott ahol, és amikor

csak akar. Ilyenképpen az egyház történelme folyamán is támasztott és munkált már Isten Szentleke által olyan nagy lelki ébredéseket, amikor nagy tömegek tértek meg bűneikből, és Isten nagy kegyelméből lettek fogadott gyermekeivé és országának örökösivé... Nálunk legutóbb a második világháború előtt kezdődően, és befejezése után folytatódva munkált a Lélek megelevenítő ereje lelki ébredést. A háború folyamain okozott fájdalmas veszteségek gyötrelmeivel, aztán a magyar nemzetiségünk iránti gyűlöletből fakadó üldözések, pusztító hatásaival Isten előkészítette sokak lelkét Igéjének a befogadására. A bűnbánatra, megtérésre felszólító, és Jézushoz hívogató, evangelizációs igehirdetések számára sok sebzett szív nyílt meg, és bűneiket megbánva, és megvallva adták át szívüket és életüket Istennek. Ha mély fájdalommal tölt el az, hogy azóta nem tapasztaltunk ilyen örvendetes lelki ébredést, vigasztaljon az a tudat, hogy Isten még az olyan, legsötétebb időkben is, - mint Illés próféta korában, megtartott magának hívó lelkeket - s így közöttünk is, ma is végzi Szentleke által megmentő munkáját. Hálaát adva Istennek mindazokért, melyeket ránk áraszt, nem

elégedhetünk meg jelenlegi megerőtlenedett állapotunkkal... Mert féltő, ha így maradunk, Krisztusnak csak ez a szava hangzik felénk: „Az a neved, hogy élsz és halott vagy.” (Jel. 3:1) „És térj meg, ha pedig nem, ellened megyek hamar...” (Jel. 2:16) Ezeket a felszólító intelmeket Krisztus az első keresztyén gyülekezethez intézte. Alázattal mélyen magunkba szállva fogadjuk el, hogy ez nekünk szóló langymelegségünkben felrészni akaró üzenete Krisztusnak. Mert Ő nem halódó, hanem gyarapodó, a mai világ egyre jobban bomlasztóbb, rombolóbb hatásai felett is diadalmaskodó, győzelmes híveket, gyülekezeteket akar látni. Térjünk meg tehát mindnyájan, mert minél több lelki halálból felébredt, megtért tagja van egy gyülekezetnek, annál inkább válhat eleven, élő és munkálkodó gyülekezetté. Így lehet csak teljesíteni Krisztusnak utasításait, „erősíteni a többieket is, akik haló félben vannak.” (Jel. 3:2) Imádkozunk ezért bizodalmas hittel: „Jövel Szentlélek Úr Isten!” – eleveníts meg bennünket! Szent Fiaért áraszd reánk gazdagon Lelked erejét, hogy legyen igazi pünkösdünk, és ujjongó, hálaadó örömmel dicsőíthessünk!

Erdélyi Zoltán

GYÜLEKEZETEINK életéből

Nagypénteki passió Kassán a Terasz városrészben

A passiójáték, Jézus szenvedéstörténetét bemutató dráma első magyarországi emlékei a 15. századból valók. Műtán a népies ízlésű passiójáték a 16. század végén megszűnt, a passió az iskolai színjátszásban maradt fenn. Jézus keresztre vivő útját és szabadító kínhalálát az elmúlt éven a Kassai magyar református gyülekezet tagjaival a Terasz városrészben Kazinczy Ferenc Bibliaátirata alapján követtük nyomon. A Márai Sándor Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola és Gimnázium diákjai és gyülekezeti tagok olvasták fel az egyes mozzanatokot. Idén nagypénteken ismét Márais diákok és tanáraik olvasták fel a nagypénteki eseményeket János evangéliuma alapján. Az egyes részeket énekeskönyvi énekek verseivel választottuk el egymástól. Az éneklést Gablyasz Edina Lilla 3. B osztályos tanuló furulyakisérete segítette és vezette. A felnőtt gyülekezeti tagok számára nagyon megerősítő és megható volt, hogy egy 9 éves kislány milyen talpraesetten és bátran bele tudott kapcsolódni a gyülekezeti

szolgálatba. A passió felolvasásában részt vettek: Köteles Lilla, Gablyasz Dániel Péter, Ádám Tamás, Balázs Bitia Lilla, Faber Soma Benedek, Kovács Áron, Faber Levente, Urbán Ádám, Czaboczkó Szabolcs, Major Imre tanár úr és Bodnár Noémi hitoktató lelkész. Nagyon fontos és a régi református iskolák hagyományait követő dolog, hogy a tanár nem csak az iskolai órákon vezeti a diákot, hanem az egész életével példát mutat. Ezért tartom nagyon fontosnak, hogy a tanár és a diák együtt vesznek részt a hitéletben is. A gyülekezet tagjai nagy örömmel és érdeklődéssel fogadták a gyülekezet ifjainak szolgálatát. Ezt a szeretetteljes légkört az Úr nagyon megáldotta. Az elmúlt egy év alatt ez a piciny, lelkes közösség a létszámát duplára növelte, átlagban 25-en látogatják a vasárnap délutáni istentiszteletet, ezen az alkalmon pedig 61-en voltunk! Hála legyen az Úrnak, aki a növekedést adja az Ő kegyelméért.

-bn-

Böjti evangelizációs napok voltak Ipolyságon

2013. március 10-17 között tartotta az ipolysági evangélikus és református egyház közös böjti evangelizációs napjait. Vasárnaptól szerdáig az evangélikus Testvérek meghívott vendégei hirdették az igét szlovák nyelven. Stanislav Kocka, kassai evangélikus lelkész a személyes lelki növekedésről szólt, Rastislav Hvozdžara, teréni evangélikus lelkész pedig az imádságról. Csütörtöktől vasárnapig Szuhay György, kulcsodi református lelkész hirdette az igét magyar nyelven. Igehirdetéseinek fő címe: Isten mentő szeretete.

Csütörtökön előbb a város által szervezett 1848-as megemlékezésen szólt meghívott lekipásztorunk. Kiemelte, hogy Isten teremtményei vagyunk, Isten pedig nem tévedett amikor oda helyezett ahol vagyunk. Hangsúlyozta a család fontosságát. Az hogy gyermekeink miként fognak gondolkodni a családban dől el. Megmaradásunk egyetlen útja a Krisztushoz való visszatalálásunk.

A megemlékezés után a Róma 3,19-26 alapján hirdette az evangéliumot, kiemelve a huszadik verset: "Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelötte." Elmondta, hogy sok törvényt találhatunk az ószövetségben, de ha csak a tízparancsolatot nézzük akkor is igaz az ige: "a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni" mert nem tudjuk betartani. Mire való hát a törvény? A galatabeliekhez írott levél ad választ erre: "Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig" Gal 3,24. A törvény célja, hogy nevelje a népet, de nem az üdvös-

ségre, hanem Krisztus eljöveteleig, hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik (Gal. 3,20). Önmagunk a bűnért eleget nem tehetünk éppen ezért Isten Jézust rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek (Gal. 3,25). Ez az engesztelő áldozat állítja helyre a kapcsolatot Isten és az ember között.

Pénteken egy vallásos emberről, Nikodémusról szólt a János 3,1-10; 16-18 alapján. A vallásos cselekedetek: keresztelő, konfirmáció, templomi esküvő, templomba járás ... Ezek fontos dolgok, de lehet ezeket cselekedni Istennel és lehet Isten nélkül is! Nikodémus farizeus volt, a zsidók egyik vezető embere, valószínűleg a szanhedrin (nagytanács) tagja! A farizeusok radikálisan igyekeztek engedelmeskedni a törvénynek. Példaképpül lehetett őket állítani. Nikodémus ezenfelül vezető ember volt: elismert és tisztelt, a törvényhozó testület tagja. Mindene megvolt, amire a mai kor embere is vágyódik: diploma, karrier, befolyásosság, pénz... Valami mégis hiányzott az életéből! Sok mindene volt, de mégis úgy érezte, hogy valami fontos hiányzik! "Ő egy éjjel elment Jézushoz..." 2a.v. Miért ment éjjel? Valószínű, hogy az emberek véleményétől tartott. Ennek ellenére elindult. Erősebb volt benne a vágy, hogy Jézussal találkozzon! Nikodémus nagy problémája a bűn volt. Mindnyájan azok vagyunk. A bűn zsoldja pedig a halál. Ezért van temető. A vallás pedig nem bocsájtja meg a bűnöket. Attól ha valaki templomba megy nem bocsáttatnak meg a bűnei éppen úgy, mint ahogy ha bemegyünk a szülészetre attól még nem leszünk várandósak. Jézus el-

mondta Nikodémusnak, hogy a megoldás az újjászületés! Hogyan születik újjá az ember? A megtérés által. Megállok, megvizsgálom az életemet, ha rossz az irány, megfordulok, Krisztusra nézek és elfogadom az Ő szeretetét és bűnbocsánatát és Ő elindít a jó irányba. Nagy az Isten kegyelme, szeretete, de ott kell lennie az én döntésemnek is! Isten feltétel nélkül szeret téged! Gyere Hozzá, úgy ahogy vagy! Nincs szükség arra, hogy leporold, megtisztítsd magad, csak fogadd el Őt!

Szombaton a vérfolyásos asszonyról volt szó (Mk 5,25-34). Ez az asszony 12 éve szenvedett a betegségétől. Mindent a gyógyításra költötte, de még rosszabbul lett. Amikor meghallotta amit Jézusról beszéltek elment, és a sokaságban hátulról megérintette Jézus ruháját, mert azt gondolta, hogy ha csak a ruháját megérinti, meggyógyul. Miért kellett lopakodva megérintenie Jézust? Betegsége miatt az ószövetségi törvény miatt (3 Mózes 15,25-27) kirekesztett volt. Nemhogy Hozzá, hanem még a tárgyaihoz sem volt szabad hozzáérni. De ez az asszony nem adta fel! Nem emberekre nézett, hanem Jézusra! "Ha megérintem..." És amikor ezzel a hittel hozzáért azt olvassuk a történetben: "És azonnal elapadt a vérzés forrása ...". Sokan vannak Jézus körül, valószínűleg sokan hozzáérnek! De egyszer csak, valaki másképpen ér hozzá! És Jézus ezt tudja!

Elmondta, hogy ma akik jöttek a templomba -nem tudja, ki, miért jötte ha van valaki, aki úgy van itt, hogy tudja, hiszi, hogy Jézus A megoldás a gondjaira, bűneire, életére, annak megoldódhat ma az élete!

Jézus kérdésére: "Ki érintette meg a ruhámat?" az asszony félve és remegve jött elő. Félhetett a tömegtől, talán Jézustól is. Sokan félnek gyülekezetbe jönni. Félnek emberektől, bűnvallástól... Jézus nem azért jött, hogy elítéljen, hanem, hogy megmenten! (Jn 3,17) Jézus leányomnak szólítja. Ma is hív: gyermekem... Hát lehet ettől a Jézustól távol maradni? Sajnos lehet! De ez a legnagyobb hiba, amit egy ember elkövethet.

A böjti napokat bezáró vasárnapi istentiszteletet is közösen tartottuk. Az igehirdető, Szuhay György a királyi menyegzőről szolt a Máté 22,1-14 alapján. Elmondta, hogy Isten azt szeretné ha vele ünnepelnénk. Egyetlen akadálya lehet annak, hogy ne ünnepeljünk vele, még pedig az, hogy mi mást akarunk. A király szolgálát küld (Akik Jézus előtt hirdették az Isten országát. Proféták, Keresztelő János.), de a küldetés sikertelen volt, mert a meghívottak nem akartak elmenni. Más szolgálát is küldött akikkel megüzente: minden készen van. Ezek a szolgálak azok, akik már a keresztet, a megváltást hirdetik! Minden készen vagy, vagyis ELVÉGEZTETETT! Jézus meghalt a kereszten, feltámadt és elhozta az üdvösséget! Kinek? Mindenkinek! Azoknak, akik elfogadják! De azok mit sem törődve ezzel elmentek. Ma is szól a hívás, és ma is sok kifogást hallunk miért nem jönnek templomba, miért nem fogadják el Krisztust. Jézus elsősorban nem azt várja, hogy minden egyházi alkalmon kötelezően jelen legyünk, hanem azt, ha még nem tértem meg, akkor nyissam meg előtte a szívemet, valljam meg a bűneimet és fogadjam el Krisztust személyes megváltómnak! Ehhez nem kell doktorátus, diploma vagy nyakkendő. Ehhez engedelmesség kell!

Az alkalmak végén lehetőség volt adva arra, hogy a jelenlévők konkrét döntést hozzanak Jézus Krisztus mellett és Isten kegyelméből minden este volt, aki jelezte ezt a szándékát! Hálásak vagyunk ezért Urunknak és imádkozunk azért, hogy a "mag" jó földbe kerüljön, gyökeret verjen és gyümölcsöt teremjen!

Az evangelizáció hanganyaga letölthető és meghallgatható az Ipolysági Református Egyházközség honlapjáról: www.ipolysag.reformatus.sk.

Izsmán Jónás

Kétség és ámulat

A címben szereplő két szó, kétség és ámulat volt a mottója annak az evangelizációs alkalmsorozatnak, amely nyolc napon keresztül hívogatott a királyhalmeci Művelődési Központba, hogy Stuttgartból Isten igéje Ulrich Parzany által szóljon hozzánk.

Estéről estére azt az örömhírt továbbította a jelenlévőknek, hogy az Úr Jézus most is kopogtat szívünk ajtaján, hogy befogadjuk Őt, hogy vele lehessünk.

„Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, Ő pedig énelem.” (Jel.3,20)

Az esti alkalmakon sokan vettek részt, mert kétségeik vannak. Nagyon sokan az élet nagy kérdéseire szeretnének választ találni. Mások egy-egy kritikus helyzetből szeretnének kiutat találni. Hiszem, hogy személyesen is megtapasztalták Teremtő Atyánk kegyelmét és szeretetét. Jézus hívott mindenkit arra a felfedező kalandra, amely

kételkedés és rácsodálkozás, kétség és ámulat közepette biztos fogódzókat ad életünk nehéz helyzeteire is.

Nekünk csak egy lépést kellett tennünk ahhoz, hogy Isten közelébe jusunk. Ingyen kegyelemből a hívogató ének szavai szerint:

Jézus, amint vagyok, úgy jöhetek hozzád...

Jézus, amint vagyok, úgy adom át magam üres kezem, elrontott életem...

Jézus, tudom, Te megváltoztathatsz engem..., de hittel.

Aki Jézus áldozatát, Isten kegyelmét és szeretetét hittel el tudja fogadni, az nem csalódik. Annak élete még kísértések között is gyümölcsöző lehet, és Isten szeretetét az evangéliumi örömhírt másoknak is tovább tudja adni. „Így szól az Úr, Megváltód, Izraelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, amelyen járnod kell. (Ézsaiás 48,17)

„Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és

békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.” (Ézsaiás 54, 10).

Ebben a reménységben zárult ez az áldásos 8 nap, amikor estéről estére az Úrhoz közel mehettünk, szeretetében és békességében részesülhettünk.

Legyen az Istené a dicsőség.

Ing. Horváth Éva

„Az egész föld leborul előtted, és énekel neked, énekli neved dicséretét” Beszámoló a Zempléni egyházmegye kórustalálkozójáról

Ez a 66. zsoltárból vett Ige volt a jelmondata a Zempléni egyházmegye idei kórustalálkozójának, amelyre virágvasárnap, március 24-én Örösben került sor. A kórusokat és a jelenlevőket elsőként a gyülekezet lelkésze, Kiss Miklós köszöntötte, majd az egyházmegye esperese, Molnár Elemér hirdette Isten Igéjét a Zsolt. 99,9 alapján.

Igehirdetésében elmondta, hogy istentiszteleteinken, imádságainkban gyakran kérünk az Úrtól dolgokat, sokszor könyörgünk dolgokért, a bűnbánattartás is aránylag gyakori, de az Istenmagasztalás igazán kevésszer van ott az életünkben. Pedig ez a magasztalás mind az ószövetségi, mind az újszövetségi népnek feladata, mert ez az, ami az Istennel való személyes kapcsolatunkról szól. De hol és hogyan kell magasztalni az Urat? A zsoltár nem magányos áhítatról beszél, hanem hálás istentiszteleti közösségről. A Golgota keresztyén által odakötődünk Jézushoz, általa pedig belső kényszerré válik az Istenmagasztalás.

A hirdetett Ige után az énekelt Igére figyeltünk a 11 kórus által, hiszen a kórustalálkozó is az Istenmagasztalás része. A kórusok ABC-sorrendben sorakoztak fel az Úr asztala köré.

Elsőként az ágcsernyői gyülekezet ifjúsági énekkara énekelt. A magát kórossá kinövő ifjúsági bibliaórák közösségnek ez volt az első szolgálata. A kis kórus lenyűgöző

tisztasággal és meggyőzőerővel énekelt Tarné Bial Ivett lelkésznő vezetésével. Annak ellenére, hogy a kórus csak öt tagot számlál, két szólamban énekeltek, sőt nagyon szép szólókat és furulyakiséretes darabot is hallottunk tőlük.

Őket a **bacsikai** gyülekezet vegyeskara követte Ripcsu Kocsis Klaudia vezetésével. A kórus 2008 karácsonya óta

működik, azóta a próbáik időszakosak. Fazakas László erdélyi lelkész, költő a 20. század nagy egyházzenei egyénisége, Máté János által megzenésített versével, a „Himnusszal” és Purcell „Dicsőítő ének” című művével tettek bizonyosságot.

Majd a **bodrogszentesi** gyülekezet ifjúsági kórusa dicsérte az Urat ifjúsági énekekkel. Vezetőjük a gyülekezet lelkésze, Szopó Ferenc. A kórus 8 férfi és 4 női tagból áll. Az éneket egy klasszikus gitár és egy villany basszusgitár kísérte. A

népes kórus egy hanggá állt össze, bizsergetően jó érzés volt őket hallgatni. Ifjúsági és énekeskönyvi énekeket énekeltek: Atyám, két kezemben; Jézus nyájas és szelíd; Erőt adsz minden helyzetben.

A szentesieket a **csarnahó-kisbári-nagybári** gyülekezetek egyesített kórusa követte Tóth Szilvia lelkésznő vezetésével.

A hét női tag énekét két férfi kísérte, de a női többség mégsem nyomta el a férfi kisebbséget. A következő énekekkel magasztalták az Urat: Ó, mily hű barátunk Jézus; Rejts most el; Örvendezz, örvendezz minden nép; Szálljon a jó hír, húsvét napja kél.

A **kisgéresi** gyülekezet női kórusa az egyforma öltözetben – fekete szoknya, fehér blúz, zöld bocskai-mellény – nagyon jól mutatott. A kórust különböző hangszerek kísérték. Elsőként énekeskönyvünk 260. dicséretét énekeltek 4 citera kíséretében. Énekük által találkozott a múlt és a jelen. Majd a 276. dicséret kétszólamú feldolgozását hallhattuk. Utána az élet útján elcsüggedt, magányos szívű vándorokat biztat-

ták egy zongorakiséretes darabbal. Végül pedig Gryllus Dániel és Sumonyi Zoltán 133. zsoltárát énekeltek bizsergető jókedvvel és citerakisérettel.

Majd a **kiskövesdi** gyülekezet népes vegyes kórusa énekelt Balla Viktória kezére két virágvasárnapi éneket, amelyet Balla Sarolta kísért villanyzongorán. Az ő általuk választott énekek nagyon igényesek, zeneileg izgalmasak

voltak. Draskóczy László „Ím bevonul Jézus” kánonját adták elő, amelyben Jézus siratja Jeruzsálemet többek között az A Csitári hegyek alatt népdal dallamára is. A szóló részt Benkő Henriett és Szabó Éva énekelték. Majd a Jézus virágvasárnapi bevonulását megörökítő Hozsánna című művet énekelték Viski Jánostól. Meghatóan szép, követendő példa, van a kórusban olyan család, ahol három generáció is a kórus tagja.

Őket a **kis- és nagytárkányi** gyülekezet tisztagú női kórusa, a **Calix** követte, amely már hetedik éve működik. Ennek az összeszokottságnak köszönhető az is, hogy a kórustagok nagyon figyelnek a kórusvezetőre, Nagy Katalinra. Nagyon szépen, tisztán énekeltek. Händel „Győzelmet vettél” kezdetű húsvéti kórusművét hallhattuk tőlük, majd a néhai Kodály-tanítvány, Kossuth-díjas zeneszerző Ádám Jenő énekesköny-

vünk 226. dicséretének feldolgozását. A klasszikus művek után kortárs darabbal, Draskóczy Lidia „Lesz majd sokaság a Bárány előtt” és „Dicsérjétek az Úrnak nevét” kezdetű művével dicsérték az Urat nagy lelkesedéssel.

Nyolcadikként a **ladmóci** gyülekezet tizenegyedik éve Spisák Mária vezetésével működő kórusa sorakozott fel a szószék alá. Az összeszokott, 7 hölgyből és 2 férfiből - köztük a lelkészből - álló kórus négy művet énekelt. Elsőként a „Jézushoz jöjjetek” kezdetű kánon, majd az „Áldjuk a mennyei Atyát” kezdetű ifjúsági éneket hallhattuk. Utolsó

előttiként a Golgota kezdetű nagypénteki éneket énekelték, végül pedig a „Hűséged végtelen” kezdetű ifjúsági énekkel tetted bizonyosságot nagyon szépen.

A **nagygéresi** ökumenikus éneklőcsoporthoz Kása Melinda lelkész nő mutatta be. A 10 fős énekkar 5 éve működik a

nyugdíjas klub mellett. Saját elmondásuk szerint a megalakuláshoz a motivációt az adta, hogy nem akarnak durcás, öreg nagymamák lenni. A kéthetenként tartott próbák alatt a következő énekekkel készültek: Bár szétszakadva, él az egyház; Kövesd a Jézust; Lelkem, nézz a Golgotára; Jézus szíve, szeretlek én. Sok mindenben adtak példát ezek az idős asszonyok. Többek között abban, amilyen szeretettel tudják egymást támogatni. Az éneküknek különösen nagy erőt adott az, hogy amiről énekeltek, az náluk mind megélt igazság.

A **tiszacsernyői** énekart 10, túlnyomó részt nyugdíjas bibliaóras asszony alkotja. Repertoárjukat leginkább a Hallelujából származó énekek teszik ki. A következőket

énekeltek: Mi tesz büntől tisztává; Tövis, te drága jó tövis; Fekszik sírkő alatt. Nagy bizonyágtévő erő volt az énekükben.

Végül a hazaiak, az **örösiei** kórusa dicsérte az Urat Hornyák István vezetésével. Az énekkar az utóbbi időben új tagokkal bővült, de nem csak számbeli változás történt, hanem most már ökumenikus lett. Ez a kórus meg tudta

csinálni azt, amit csak az igazán jó énekkarok, hogy nem sok hang szól, hanem a sok ember egymást is hallgatva, egy hanggá tudott összeállni. A műveket gitárkísérettel adták elő, néha triangulummal színesítették.

A kórusok szolgálata után a kórusokat és a jelenlevőket az Egyházzenei Osztály képviselőjében Bodnár Noémi kassai beosztott lelkész, egyházzenei asszisztens köszöntötte, majd átadta az emléklapokat a kórusoknak, Balla Sarolta Egyházzenei Tanács tag pedig az Egyházzenei Osztály ajándékát, a református lelkész, egyházzenei, zeneszerző, Osváth Viktor műveit tartalmazó kottacsomagot.

A kórustalálkozó szeretetvendégséggel folytatódott, gazdagon megterített asztalok mellett tudtunk tovább beszélgetni egymással, biztatni, tanácsolni egymást. Hála legyen az Úrnak ezért az áldott kórustalálkozóért, ahol ilyen sokakat kötött össze Isten magasztalása.

-bn.- ; fotó Györky Szilvia

Böjti evangelizáció Krasznahorkaváralján

Idén a böjti evangelizációs alkalmakat a tűzvészben megrongálódott vár tövében, Krasznahorkaváralján tartottuk 2013. március 14-16 között. A többségben római katolikus vallású falu reformátusai a rozsnói egyház szórványgyülekezetét alkotják.

A kultúrházat zsúfolásig megtöltötték a pelsőci, vigtelki, szalóci, szilicei, berzétei, kőrösi és rozsnói gyülekezetek tagjai, de eljöttek a helybeli és más falubeli római katolikus és evangélikus testvérek is.

Az igehirdető Toma László a Budapest – gazdagréti református gyülekezet fiatal lelkipásztora volt. Az első este a Lukács 10: 38-42 igeszakasz alapján az Úr Jézussal való személyes kapcsolatról, az „egy szükséges dolgról” szólt a két nővér Mária és Márta magatartásából kiindulva. Az egyikük Márta azon igyekezett, hogy ő maga tegyen valamit Jézusért, Mária, a húga viszont Jézus közelében akart lenni. Az Úr arra tanít minket is, hogy Isten nem a mi érdemünkért fogad el minket, vagy azért, mert jó emberek vagyunk, hanem egyszerűen Fiának az áldozatáért. Az Ő lábaihoz kell leülnünk, s Ő szól hozzánk.

A következő alkalommal a János 11:1-44 versei alapján azt a magyarázta a lelkipásztor, hogy állt az Úr Jézus a

halálhoz és a betegséghez. Kijelentette a tanítványoknak, hogy Lázár elaludt, s hogy betegsége az Isten dicsőségét szolgálja. A tanítványok nem értették, az Újszövetség szerint a halál elalvás. Sokan félnek a haláltól, pedig a feltámadás a félelmetes, különösen azok számára, akik nem fogadták el Jézust megváltójuknak, mert rájuk az örök kárhozzát vár. Tehát az a kérdés, hogy átadjuk magunkat az Úr Jézusnak, vagy nem! Ő megmondta Mártának: „Én vagyok a feltámadás és az élet...” Ezért mindenki maga dönti el, még ebben az életben, hogy hová kerül a feltámadás után. Az Úr Jézus mint ember együtt tudott érezni a gyászoló Máriával, sőt együtt sírt vele, átérezte fájdalmát. Ő velünk is együtt érez, mert tudja, mit jelent embernek lenni. Lázárt szólította, hogy jöjjön ki a sírból, és Lázár életre kelt. A Jézus szava a Teremtő Isten Szava volt, de imádságával nem magának, hanem az Atyának tulajdonította a dicsőséget. Ő szólít ma is, hogy a szellemi halálból jöjjünk ki az életre, a sötétségből a világosságra.

A harmadik nap a János 8:1-11 leírt igen tanulságos történet felett elmélkedett az igehirdető, melyen az Úr Jézus igen meglepő módon ad választ az őt provokáló gonosz szándékú farizeus-

nak. Ők a rend, a törvény emberei voltak: „Tartsd meg a törvényt és üdvözülsz!” – vallották, s nem bírták elviselni, ha valaki az ő rendjeiket fel akarta borítani. Jézus a támadások közepette nyugodt, békés maradt. Csak az asszonyt hurcolták a törvény elé kiszolgáltatott helyzetben volt, de hol volt a férfi?! Kiáltoztak: „Az ilyeneket” meg kell kövezni! A mi életünkben is így csoportosítjuk: az ilyenek és mi, pedig csak Isten kegyelme és irgalma teszi lehetővé, hogy nem vagyok „olyanok”! Ketten maradtak a helyszínen a nyomorúság az asszony és Jézus, az irgalom.. „Eredj el, és többé ne vétekezz, én sem ítélek el!” Ez a felszólítás miránk is vonatkozik, ezért ne tegyük hiábavalóvá Isten kegyelmét!

Isten iránti hálával mondunk köszönetet a rendező lelkipásztoroknak Búza Zsoltnak és feleségének Búza Bodnár Aránaknak, Mudi Róbertnek és feleségének Mudi Henrietta Juditnak, André Jánosnak, Nyéky Miklósnak. Köszönet jár Kalas Istvánnak és édesapjának, akik rámai katolikus testvérként szolgálják az Urat a mi alkalmainkon.

„Egyedül Istené a dicsőség!”

Tisztelettel és szeretettel

Mixtaj Johanna

Váratlan helyzetben is helytállva

Rendhagyó módon indult a Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület tavaszi missziói napjának és közgyűlésének előkészítése. A pozsonyi egyházmegye lelkészeinek többsége nem kívánt élni a gyülekezeti misszió és a lelkészi közösség e lehetőségével! Jókaiával mondva, a „Nyergelj, fordulj!” jelszó alapján egyházunk nyugati végei helyett a keleti végeken, az ungi egyházmegyében került sor a missziói napokra és a

tavaszi közgyűlésre. Itt minden gyülekezet kész volt vendég-lelkészt fogadni. Talán ez is érzékelteti a keleti végek gyülekezeteinek lelkiségét, az ige és a testvéri közösség iránti nyitottságát. A 2013. április 24-25-én tartott kétnapos alkalom első napján esti istentiszteletre került sor. A szolgálattevők és vendéglátók örömmel számoltak be arról, hogy a gyülekezet lélekszámától függően 25 és 70 között volt az istentiszteleteken

résztevők száma. Gyerekek, ifjúság, roma gyülekezeti tagok, mindazok akik nem arra gondoltak, hogy nem a megszokott napon van az istentisztelet Isten iránti hálával hallgatták a hirdetett Igét. A Református Tanulmányi Központban közös vacsora várta a lelkészeket, majd éjszakába nyúló beszélgetés kezdődött gyülekezetek, szolgálatunk különböző

kérdéseiről. A szállás minden vendég lelkész számára a Tanulmányi Központban volt biztosítva. A második napon tartott elnökségi ülés és közgyűlés lehetőséget biztosított a szolgálat időszerű kérdéseinek megtárgyalására. Egyházunk püspöke, Fazekas László adott tájékoztatást a lelkészeket érintő nyugdíjkorhátart, egyház és állam viszonyának

alakulását és a közalapot érintő kérdésekről, kikérve a lelkészegyesület tagjainak véleményét is. A közgyűlésen az egyesület elnöke beszámolt a 2012-es év eseményeiről, úgymint az abaújban és gömörben tartott missziói napokról, az épülő partnerkapcsolatról az Anhalt-i Lelkészegyesülettel, valamint az egyesület Segélypénztárának beindulásáról. Mivel a segélypénztári és a lelkészegyesületi tagság összekapcsolódott egyesek attól tartottak, hogy a megnövekedett tagsági díj miatt

nagymértékben csökken a tagok száma. Az eddigi adatok alapján látható, hogy Ung-ban nőtt a tagok létszáma, Bars, Gömör változatlan maradt, Zemplén három taggal kevesebbet jelentett. Komárom és Abaúj végleges létszáma még nem ismert. Előreláthatóan mintegy 10%-al visszaesik a tagság létszáma, de ez azt jelenti, hogy távolról sem igazolódtak be az elmúlt évi aggodalmak. A közgyűlés fontos döntése volt a püspök úr által felvetett tanulmányi út gondolatának elfogadása. Esze-

rint 2014-ben, a gályarab prédikátorok elítélésének 340-ik évfordulóján a lelkészegyesület tanulmányutat szervez a „Gályarab prédikátorok nyomában” az olaszországi Triesztig. A többnapos tanulmányutat autóbusszal ten-

nénk meg érintve az Isztriai félszigetet is. A jó hangulatú közgyűlést követően közös ebéddel ért véget a lelkészegyesület tavaszi rendezvénye.

Csoma L

Nőszövetségi konferencia - Deregnő

2013. április 14-én délután 2 órai kezdettel tartotta meg az Ungi Egyházmegye Nőszövetsége éves közgyűlését, egybekötve az országos évzáró közgyűléssel. Igehirdetéssel Csoma László szolgált a Róma 16, 1-10 alapján. Ezután az Ungi Egyházmegye nőszövetségi elnöke,

Rezić Annamária tartotta meg éves beszámolóját, melyet Fülöp Angéla országos elnök köszöntése követett. A résztvevők meghallgatták az elmúlt év zárszámadását és az előttünk álló év terveit.

Ezután Csoma László, a „Nők férfiszemmel” címmel előadást tartott, bibliai

asszonyok-nők szolgálatát, s a férfiakra gyakorolt, olykor társadalom- és hitvallásformáló hatásukat taglalta. A jelenlevők nagy érdeklődéssel hallgatták az elhangzottakat, majd az előadás végeztével

beszélgetés alakult ki az előadó és a hallgatóság között.

A közgyűlés szeretetvendégséggel zárult, amelyért legyen Istené a dicsőség.

Gy.Sz.

Lejko Olga: Ember vagyok

Magammal cipelem sok sok évem.
Nagy súly, mit rám rakott az énem.
Nyavalyáim közt is azt remélem,
Hogy ember vagyok a mindenségben.

De én is gyarló ember vagyok.
Önmagamban is kételyt hagyok.
Istennek tetsző módon élek?
Betartom azt, amit ígérek?

Az embert túl sok inger éri,
De sorsunk mindig meg kell élni.
Lehet, hogy sorsom kovácsa vagyok,
De nem az ér, amit én akarok.

A tudománnyal való foglalkozás
Csak értelmiségi okoskodás.
Minél több dolgot felfedezünk,
Annál több rejtély marad nekünk.

Tudom, hogy mire van igényem.
Van, ami áthatja a lényem.
Valami, ami még a tudomány
Számára is örök talány.

A tudatom csak hamis képzet,
De a hitem az, ami éltet.
Lehet hinni vagy tagadni,
De hittel tudok ember maradni.

Köztetek vagytok! És akkor...?(!)

„De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják.” (2Tim 3, 12)

Pál apostol, mikor levelet írt valamelyik gyülekezetnek, mindig azt akarta érzékelteni, hogy közöttük van, még ha fizikailag nem is tudott jelen lenni. A Timóteushoz és Tituszhoz írott leveleket pasztorális leveleknek nevezzük, s azt is tudnunk kell róluk, hogy a modern bibliakritika kétségbevonja a páli szerzőséget. Azonban hitünk szempontjából a levelek akkor sem veszítenek értékükből, ha esetleg nem Pál írta őket, és attól sem lesznek értékesebbek, ha eredetiek. Nekünk, keresztyéneknek, abból a tényből fakad az értékük, hogy isteni ihletésűek, és az egyház önismeretéhez szükségesek. Ha tehát e leveleket ténylegesen nem is a történelmi Pál szerezte, eredeti írójuk szándéka akkor is az volt, hogy páli kijelentéseknek tekintsék őket.

A szerző kiléte tehát kérdéses, a címzett viszont annál kevésbé. Míg az 1. Timóteus levél a háznépi köteleességek kiterjedt felsorolását tartalmazza az egyház legkülönbözőbb tagjai számára, a 2. levél személyesen Timóteushoz szól, sokkal bensőségesebb, személyesebb hangvételben.

Timóteus hagyományörző feladatai eléggé kihangsúlyozottak, s ezt az egyház akkori átmeneti korszakának (zavarosan pluralisztikus társadalom) a fényében kell szemlélni. Számos, az Evangéliumot fenyegető komoly doktrinális probléma szorongatta őket (2,18); jónéhány vezető elhagyta a papi pályát (4,10); mások, úgy tűnt, elfogadhatatlan tanok szószólóivá léptek elő (2,23; 3,6). A szeretet kihűlőben volt (4,16). A vezetőket lefizették (4,9-12). Itt volt az ideje, hogy megerősítsék az egyház belső jellemét, hogy új vezetőket keressenek és megerősítsék őket, hogy tisztázzák a fejlődőben lévő egyház hitét, és hogy ragaszkodjanak az evangéliumokban rejlő gyökerekhez.

A levél tehát őszintén elismeri Timóteus és egyháza nehéz helyzetét. A valamikor virágzó egyház hervadásnak indult, és Timóteust mindennapi problémák gyöttrik. Munkája cseppet sem elbűvölő, aligha lelkesíthet bárkit, hiszen egyébből sem áll, mint mások hibáinak javítgatásából és irányításából. Isten azonban ugyanúgy nyomon követi Pál és Timóteus szolgálatát, és ennek megfelelően fogja őket megjutalmazni. Ez a nyilvánvalóan pasztorális változás felhívja a figyelmet Timóteus tekintélyére és feladatának komolyságára. Pál mivel tudatában volt küszöbön álló halálának; ez készítette

arra, hogy megerősítse Timóteust hatalmában és felhatalmazza őt az utódok kijelölésére.

Ahhoz, hogy a teljes Isten-Pál-Timóteus történetet megismerjük, el kell olvasnunk mind a két levelet, és egy-két Biblia-kommentárt. Viszont mi most maradjunk meg a 2. levél 3. részénél, annak is a 10-17. versénél: „Te azonban követőjévé lettél az én tanításomnak, életmódomnak, szándékomnak, hitemnek, türelmemnek, szeretetemnek, állhatatosságomnak, üldöztetésemnek, szenvedéseimnek, amelyek Antióchiában, Ikóniumban, Lisztrában értek. Milyen üldöztetéseket viseltem el, és mindegyikből megszabadított az Úr! De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják. A gonosz emberek és ámtítók pedig még tovább mennek a rosszban, tévelyegve és másokat is megtevésztve. De te maradj meg abban, amit

Simon András grafikája

WWW.SIMONANDRAS.GALERIA.HU

tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

A hívő ember élete és hivatása, akkor és most. Mi a különbség? Minden kornak megvannak a maga kihívásai, kísértései, megpróbáltatásai. Azonban van, aki figyelmeztet, őriz, terelget és megáld. A levél szerzője azzal kezdi a 3. részt, hogy Te, Timóteus, részese vagy annak, amit én is átéltem. Tapasztalatból tudja és írja, hogy mi mindenen kell Timóteusnak keresztül mennie. Egyben az is azonnal világossá válik, hogy kívül állunk szemben. Egy olyan emberrel, aki követője lett Pál tanításának,

életmódjának, szándékának, hitének, türelmének, szeretetének, állhatatosságának, üldöztetéseiének, szenvedésének, s ha ez nem lenne elég, mindezt három különböző helyen is át kellett élnie. Ezen szavaknak a megélése egyen-egyenként mindennapjainkban, vagy akár egyszerű élethelyzetekben is túl nagy megpróbáltatást jelentenek. Gondoljunk csak bele, mi mindenen ment keresztül az, aki mindezt megélte?! Ki az, aki szintén képes kiállni mindezeket a próbákat? A mi Timóteusunk. Nem kis feladat, és ez nem kis elismerést kellene, hogy jelentsen. Abban az időben, mint már olvastuk, szintén meg voltak a kellő kísértési kellékek, ma is meg vannak. Ne gondoljuk, hogy modern korunk modern emberének nagyobb feladata van. Akkor sokan még nem hallottak Isten Igéjéről, ma pedig már gúnyolódnak rajta. Mi egyszerűbb? Megismertetni vagy megértetni, elhítenni vagy elfogadtatni?

Nem is a fokozat a lényeg, hanem a bennünk rejlő lélek. Az a lélek, mely hivatott, vagy épp még elhivatásra vár, hogy azáltal Jézus Krisztus gyermekeivé, igehirdetőivé váljunk. Sokféle szolgálat van, számos módon hirdethetjük az Igét, lehetünk Timóteusok. Azonban ne áltassuk magunkat azzal, hogy ha már gyermekkorunktól hitben nevelkedtünk, nekünk ez a feladat gyerekjáték. A hitbeli talpon maradás és „szívósság” nem a kortól és a hitben eltöltött időszaktól függ, hanem attól, hogy milyen mértékben hiszünk és vallunk, ígérünk és fogadunk, akarunk és valósítunk meg.

Annyiszor hallottam már, hogy de jó neked, te a pap lánya vagy, könnyű az életed. Tényleg? Miért? Mert olyan könnyű a kísértés középpontjában élni és ellenállni? Mert akkora egy lelkipásztor fizetése? Mert a lelkipásztor és családja sosem hibázik, mindenben csodálatraméltó? Mert ott nincs a gonosz kísértése, felhőtlen a boldogság? Én nem panaszkodom, sőt, hálát adok azért, hogy ilyen szüleim vannak, hogy a deregnyői gyülekezet tagja vagyok, tapasztalva jót és kevésbe jót, hogy hitben nevelve és neveltetve nőtem fel, hogy teológiára jártam, majd hittanosokkal foglalkozhattam. Viszont ez még mindig nem jelenti azt, hogy hitben nagykorú vagyok. Ez csak egy része egy hívő ember életének. Nem mindegy az, hogy mindezen „ingereket” a hívő lélek hogyan fogadja be, éli meg és adja tovább. Talán a saját gyülekezetében, temploma vonzókörzetében könnyű. De mi van akkor, ha az ember elkerül messzire? Fogy a hite? Elbizonytalanodik? Nincs fölötte az atyai

házfedél? Ha igazán nagykorú vagy a hitben, akkor nem ezek a számottevő „kritériumok”, hanem az, hogy milyen a kapcsolatot az egy, igaz és élő Istennel. Megtanultad-e „otthon” azt, hogyan legyen benső, őszinte kapcsolatot Teremtőddel, és ezt tudod-e egy teljesen idegen környezetben bármilyen módon közölni környezetteddel, mutatni mindennapjaid megélésében, tudsz-e ugyanolyan biztonságot érző, örömteli szívvel imádkozni? Tudod-e hirdetni másoknak azt, ami a Te életed vezérfonala? Mert valami hasonló gondolatokkal és kérdésekkel teli úton mehettek keresztül a régi idők igehirdetői és hívő ember is, amikor nagy utat kellett megtenniük mind földrajzilag, mind a hitbeli élet területén.

Kedves Testvérem, nem én vagyok az első hívő ember, aki távol kerül gyülekezetétől egy túlnyomórészt más felekezetű országba. Valószínű, hogy nem én vagyok az első, aki felteszi ezen kérdéseket, viszont én azért teszem ezt, hogy megpróbáld Te, kedves Olvasó beleélni Magad abba a helyzetbe, amikor nincs karnyújtásnyira a templomod. Az embernek mindig az kell, ami nincs, ezt is lehet válaszolni. Ne kövessétek el ezt a hibát.

Ezáltal most a saját gyülekezetem tagjaihoz, de minden más gyülekezet tagjaihoz is szólnak soraim: amíg hallod a harangszót, indulj, ha megmozdult Benned valami. Ha nem tudsz menni, ha igazán nem tudsz elmenni, akkor maradj a rádió, az Internet, az otthoni Bibliolvasás és imádság. Nem a lelképásztorodnak ártasz, vagy épp segítesz azzal, ha ott ülsz a padban, ő csak a „pletykákát” hallja arról, hogy máshová elmész, csak a templomba nem bírsz. Viszont, ami ettől is fontosabb, hogy minden kifogásoddal majd a jó Isten előtt számolsz el. Innentől kezdve pedig ez a Te lelkesed múlik.

„Maradj meg abban, amit tanultál és amiről megbizonyosodtál..” – a levél szerzője nagyon jól tudja, miért írja ezen sorokat pontosan így. A keresztyének között vagy, de maradj is meg azok között úgy, ahogyan Timóteus is megmaradt és követte az Ige tanítását. Pál is azok között az emberek között élt és szolgált, akik hittek vagy épp ellene szegültek, akik feleseltek és lázadtak, káromoltak vagy épp más isteneknek áldoztak, s mégis mennyi helyen került meghallgattatásra. Vajon hogyan? Jókor volt

jó helyen? Neki könnyű volt, mert Isten küldte és meg is védte őt minden helyzetben? Én eddig úgy tudtam, hogy „akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” (Zsid 12, 6). Ezt a keresztyén ember áldásként fogja fel, bár van mit kiállnia ennek érdekében. Senki sem mondta, hogy egyszerű. Simon András képén is szemlélteti, hogy ahol van jó, ott rossz is van. Ahol van bűneset, ott van megváltás. Ahol van támadás, ott lehet szeretet. Ahol ismerik, olvassák a szent írásokat és aszerint élnek, ott ezen iratok „bölcsésé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által.” Mindez pedig azért szükséges, hogy készen legyünk mindig a jó cselekvésére.

Tanítás, életmód, szándék, hit, türelem, szeretet, állhatatosság, üldöztetés, szenvedés, feddés, megjobbítás, igazságban való nevelés, minden jónak cselekvése... – készen állsz minderre? Ha igen, ha nem, szüntelenül imádkozz azért, hogy megmaradj és munkálkodni tudj a Krisztus Jézusba vetett hit által. Úgy legyen.

Režic Annamária

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

1948-1956

A függetlenség kikiáltásával egy időben meginduló arab támadás ellenére megkezdődött a állami intézmények létrehozása is. A népképviselők gyűléséből formálódott az izraeli parlament a Knesszet. A néptanácsból jött létre Ben Gurion vezetésével a kormány, amely átvette a korábbi brit mandátum-hatóság feladatait. Ez nem volt könnyű feladat, mivel a britek villámgyorsan elhagyták az országot anélkül, hogy rendes átadásra sor került volna. Ezzel párhuzamosan özvívz-szerű bevándorlási hullám kezdődött, ami azt jelentette, hogy 1948 és 1951 között 700 000 zsidó érkezett Izraelbe. Főleg Líbiából, Jemenből Bulgáriából és Irakból egész gyülekezeti közösségek. A Knesszet 1950-ben fogadta el a bevándorlási törvényt, melynek alapján mindenki, akinek zsidó apja, anyja, nagypapja vagy nagyanyja volt, jogot kapott a letelepedéshez. Ennek alapján 1955 és 1957 között 160 000-en vándoroltak Izraelbe Észak-Afrikából és Európából. A függetlenségi háború erősen lefoglalta az ipar teljesítőképességét, ezért 1948-tól 1952-ig szigorú takarékosági politika volt érvényben. A Németországgal 1952-ben megkötött jótételei egyezmény enyhített a helyzeten. Igaz ez éles vitát váltott ki a lakosság körében, mert voltak, akik Németországgal semmilyen kapcsolatot nem kívántak kialakítani. Ebben az időben került sor az északi mocsaras területek kiszáradására. Ez kiemelt nemzeti program volt, melynek végrehajtását követően új települések létrehozása indult meg. Megindult az áramszolgáltatási hálózat kiépítése, valamint új iparágak létrehozása. A

függetlenségi háborút fegyverszüneti egyezmény aláírásával zárták le, aminek következményeként a nyílt határon keresztül a háború alatt elmenekült palesztinok tömegesen özönlöttek vissza. Soha nem látott mértékben megnövekedtek a lopások és rablások, majd a zsidó lakosság ellen elkövetett terrorcselekmények. Ennek visszaszorítására 1955. február 22-én került sor a „Fekete nyíl” fedőnevű akcióra a gázai övezetben. Ekkor azt az egyiptomi katonai bázist támadták meg izraeli katonák, amely bázisról szervezték a palesztin támadásokat. Ezt követően az egyiptomiak „Fejaddin” (Önfeláldozó) néven terrorcsoportokat szerveztek, és ezek a csoportok voltak felelősek a Judeai, Samáriai és a Gázai övezetben élő zsidó lakosságot ért támadásokért. Ebben az időszakban a Gáza övezet egyiptomi, Judea és Samária jordániai fennhatóság alatt volt, s már említett támadások feszültségekhez vezettek Izrael és a két szomszédos állam között. Időközben Franciaország és Izrael között szoros kapcsolat jött létre, mivel a francia politikai vezetés az egyiptomi elnököt, Gamal Abdel Nasszert tartotta felelősnek az algériai felkelésért, s térségben szövetségest keresett. Amikor pedig Nasszer 1956 júliusában államosította a Szuezi csatornát Izrael, Franciaország és Nagy-Britannia között Párizs közelében kötött megállapodás alapján 1956. október 29-én kitört a Sinai háború. Izrael ekkor foglalta el először a Sinai-félszigetet.

Aviel Schneider, *Israel Heute*
Ford. Csoma L

A Kárpát-medence Reformátussága

Feladat: közösség és egység a Délvidéken

A közösség fontosságáról, az egység helyreállításáról beszélt székfoglaló prédikációjában Halász Béla, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház új püspöke. Az ünnepi istentisztelet keretében megtartott beiktatásnak április 13-án a hertelendyfalvi református templom adott helyet.

Bölcskei Gusztáv tiszántúli püspök, a Magyarországi Református Egyház (MRE) Zsinatának lelkes elnöke ünnepi igehirdetésében az ApCsel 4,1-12 alapján elmondta: ha valaki azt firtatná, kitől kaptuk a megbízatásunkat, honnét ered az erőnk és a bátorságunk küldetésünk teljesítéséhez, az apostolokhoz hasonlóan azt válaszolhatnánk, hogy nem e világi hatalomtól, hanem Jézus Krisztustól. Az ő evangéliuma az, ami képes elérni a szíveket és megújítani az egyént, a családot, vagy akár a nemzetet is. Ehhez a forráshoz kell visszanyúlnia az egyháznak is, mert csak akkor tud maga is gyógyulni, feszültségeket oldani, konfliktusokat meghaladni. „Ő áll mögöttünk – ennél nagyobb öröm, felhatalmazás és bátorítás nem adatott számunkra” – fogalmazott az igehirdető, aki szerint református egyházunk és népünk számára a megtartatást a Krisztusban gyökerező lét adja meg, mert amihez Krisztusnak van köze, arra szüksége van a világnak. A püspök végül arra figyelmeztetett, legyen vége a rombolásoknak, a széthúzásoknak, a nagy egymásnak feszüléseknek, és ne legyen kérdés többé, hogy ki áll az egyház és az új püspök háta mögött.

Halász Béla székfoglaló prédikációjában a Mt 18,19-20 alapján a közösség fontosságáról, az egység helyreállításáról és erősítéséről beszélt. Mint mondta, ez az igehely a dél-bánáti szórványszolgáltatásban ugyan gyakran előkerül, most mégsem annyira a kicsinységről, sokkal inkább ezekről szól nekünk. Az új püspök kiemelte: az egyházi közösség csak akkor lehet sikeres, ha lelki egységben van, ezt viszont a legfőbb alap, Jézus Krisztus nélkül nem lehet felépíteni. Úgy fogalmazott, bár a korszellem az egyén mindenek elé helyezését sugallja, valójában közösség nélkül senki sem lehet boldog, mert egyedül lelkileg elszárad az ember. Az új egyházvezető hangsúlyozta: szüksége van lelkipásztor társaira és a gondnokokra, presbiterekre, szüksége van a velük gyakorolt egységre is. Hozzátette, ez az egység nem jöhet létre parancsszóra, nem táplálkozhat félelemből, hanem csakis Jézusnak az evangéliumból idézett szavából. Halász Béla szerint nemcsak egymással, Jézus Krisztussal is egységet kell alkotnunk, mert csak úgy lehet hatékony a szolgálatunk a társadalomban. A püspök szólt a délvidéki reformátusok megbékélésének szükségességéről, a szórványgondozás, valamint a lelkipásztorok lelki gondozásának fontosságáról is. Halász Béla végül az egyházfegyelem kérdéskörét is megemlítette, hangsúlyozva, hogy abban a kiin-

dulópontot a testvéri szeretetnek és a megbocsátásnak kell jelentenie.

Az új püspököt a magyar politikum részéről Mátrai Márta, a Magyar Országgyűlés háznapgya, Balog Zoltán emberierőforrás-miniszter nevében Fedor Tibor főosztályvezető, Szász Jenő, a Nemzetstratégiai Intézet vezetője, valamint Pásztor István, a Vajdasági Tartományi Képviselőház elnöke köszöntötte. A Generális Konvent püspökeinek nevében Kató Béla erdélyi püspök, főgondnokainak nevében Huszár Pál dunántúli főgondnok, az MRE Zsinatának világi elnöke fejezte ki jókívánságait az új egyházvezetőnek. Halász Bélát egyháza nevében köszöntötte Hallgató Imre délvidéki főgondnok, valamint Marton Károly bánáti esperes is. A megszólalók között volt a szerb államfő küldöttje és a helyi egyházak képviselői is.

Szerbiában a tavaly tartott népszámláláson negyvenezer fővel kevesebb magyart számoltak össze, mint tíz évvel korábban, 2002-ben. A 251 ezer vajdasági honfitársunknak megközelítőleg csupán az öt százaléka, mintegy 12 ezer fő református, többségük a 18. és a 19. század folyamán az Alföld református mezővárosaiból, valamint Bukovina székely falvaiból a jobb megélhetés reményében Délvidékre települt családok leszármazottja. A Szerbiai Református Keresztyén Egyház kettő, a Bácskai és a Bánáti Egyházmegyére oszlik, tagjai tizenhárom anyagyülekezetben és azok szórványaiban élnek.

„Hertelendyfalva a legdélebbi református gyülekezet a Kárpát-medencében, ahol nem szokás református püspököt beiktatni. De a nemzetet és az egyházat a határain kell megtartani” – válaszolta Halász Béla a köszöntésekre. A püspök hangsúlyozta: a százharminc éve ide telepített székelyeket nem az emberi erő, tudás, akarat tartotta meg, hanem Isten szeretete. A délvidéki reformátusság egészét is ő fogja megtartani, mert ennek a közösségnek küldetése van mind Szerbia társadalmában, mint a magyar nemzet részeként. A Kárpát-medencei kapcsolatokra utalva elmondta: a lelki egység mellett szervezeti egységre is törekedni kell, mert ez megerősíti a magyar reformátusság bizonyágtételét. A szerb vendégek felé fordulva az új püspök kifejtette: tolerancia helyett felebaráti közösségként kell a két népnek egymás mellett élnie, mert egy erős református egyház csak egy erős Szerbiában elképzelhető – ez a kettő nem kizárja, hanem feltételezi egymást.

Szöveg: Kiss Sándor; Kép: Sereg Krisztián reformatus.hu

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „..... meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél.” (Ruth. 2,..)
2. „És monda Dávid: Az Úr előtt, ki inkább engem [1 Sám. 16,1. 13.] választott, mint atyádat és az ő egész, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme [1 Kir. 8,16.] legyek, igen, az Úr előtt (2 Sám. 6,..)”
3. „És monda: Oh Uram, Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és irgalmasságodat a te szolgálidhoz, a kik te előtted szívvel járnak!” (2 Krón. 6,..)
4. „Ha tiszta és becsületes vagy, akkor felszerken éretted, és békességessé teszi a te hajlékát.” (Jób. 8,..)
5. „És a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten magát igazságban.” (Ésa. 5,..)
6. „Ő monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek,” (Márk. 4,..)
7. „Az fejedelmét pedig megölelték; kit az Isten a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai.” (Csel. 3,..)
8. „Ne legyetek hitetlenekkel igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a a sötétséggel?” (2 Kor. 6,..)
9. „Ti pedig, atyámfiak, meg ne a jó cselekvésben.” (2 Thess. 3,..)
10. „Mert az Isten, mikor ígéretet tett, mivelhogy nem esküdhetett, önmagára esküdt.” (Zsid. 6,..)

Megfejtéseiket 2013. május 20-ig küldhetik be Szerkesztőségünk címére: Református Újság Szerkesztősége,
07674 Dražňov-Deregnő, Hlavná 216.

A Károlyi Gáspár fordítású Szent Biblia alapján a rejtvényt összeállította: Györky Szilvia, Alsómihályi

MEGFEJTŐK NÉVSORA: Abara - Dupály Csilla, Erdélyi Zsuzsa; Ágcsernyő - Galambos Istvánné, Kosztyu Péterné; Áj - Bartha Irén; Alsólánc - özv. Szitás Béláné; Barsvárad - özv. Bertók Istvánné; Bátorkeszi - Bóna Erika, Holop Célia, Kiss Hajnalka, Kiss Sarolta, Kočkovič Barbara, Lami Réka, özv. Varga Béláné, Szegi Eleonóra; Berzéte - Szanko Mónika; Bés - Sipos Piroska; Bodrogszerdahely - Kiss Magdaléna, özv. Lázár Mihályné, Taskovics Gizella, Visnyai Ilona; Dolná Streda - Maczkó Zsuzsanna; Érsekkéty - özv. Földi Jenőné; Farnad - Baka Andrásné; Fél - özv. Demény Lajosné, Szalay Margit; Felsőlánc - Kohút Tamara, Komjátó Istvánné, özv. György Ferencné; Garamsalló - Zsigmond Istvánné; Gömörhorka - Szabari Erzsébet; Hardicsa - özv. Oláh Istvánné; Harmac - Faragó Irén; Imreg - Csernyánszky Erzsébet; Kaposkelecseny - özv. Szanyi Gyuláné; Kassa - özv. Chovan Jánosné; Királyhelme - Bók Zoltánné, Kulcsár Eleonóra; Kiszgérés - Rác Julianna; Kiskövesd - Máté Istvánné, özv. Pósa Istvánné, özv. Visnyai Sándorné, Sallai Albertné; Kiszraska - Matocsik Jánosné, özv. Csicséri Józsefné, özv. Molnár Sándorné; Köhidgyarmat - Klincsek Ferencné; Komárom - Bajcsi Márta, özv. Tóth Jánosné; Kulcsod - Halgas Ildikó; Ladmóc - özv. Bárány Béláné, Vida Boglárka, Vida Hajnalka, Vida Sándor; Léva - Csető Gizella, Palásti Aranka; Lúcska - Szabó Gyula; Marcelháza - Baranyai Margit, Kacz Mária, Pinke Júlia; Migléc - Pataky Bertalané; Nagybalog - Tóth Katalin; Nagyida - Csáji Istvánné; Nagykapos - Géczy Csabáné, özv. Veres Józsefné; Nagykövesd - Kiss Erzsébet, Lipán Márta, Szemán Józsefné; Nagymegyér - Családi Irén; Nagyraska - Takács Józsefné; Nagysalló - özv. Kovács Lajosné, özv. Kovács Lajosné; Nagytárkány - Pál Éva; Negyed - Farkas Irma, Izsák Gyula, özv. Józsa Andrásné; Nyírágó - Veress Vilmos; Örös - Egri Klára, Gerenyi Lászlóné, Kenéz Mária, Rác Éva, Rigó Katalin; Perény - özv. Végvári Zoltánné; Pólyán - özv. Szabó Ferencné; Reste - Ing.Damko Valéria, özv. Kövesdi Jánosné; Réte - Id.Macsicza János, Sándor Józsefné, Szabó Ildikó, Szalay Mónika, Szloboda Anna; Rimaszécs - Ing.Kolozsi Alicia; Szádalmás - özv. Kardos Béláné; Szalóc - Hurák Éva; Tiszacsernő - Galambos Katalin, özv. KissMargit; Töhöl - Császár Viola; Tornagörö - Körtvély Péter; Újhely - Kasko János; Újlót - özv. Tildi Rozália, Szénászki Sarolta; Zétény - Kendi Zsuzsanna; Vajkóc - Kondor Lászlóné

NYERTESEK:

özv. Szitás Béláné - Alsólánc, Palásti Aranka - Léva, Szabari Erzsébet - Gömörhorka, Kočkovič Barbara - Bátorkeszi, Szloboda Anna - Réte, Matocsik Jánosné - Kiszraska, Gerenyi Lászlóné - Örös

Üdülési lehetőség Dalmáciában

Olvasóink figyelmébe ajánljuk azt a Split és Trogir közelében (Ćiovo sziget, Slatina község) található **Slapare*** apartman-házat** (összesen 14 férőhely), ahol kitűnő körülmények között, szolid áron nyaralhatnak a pihenést és kikapcsolódást keresők. Mindössze 30 méterre az aprókavicsos tengerparttól. Menetrendszerinti hajójárat Splitbe és Trogirba (30 perc hajóút). Magyar és szlovák nyelvű tájékoztatás az alábbi e-mail címen és telefonszámon: annamaria.csoma@hotmail.com, **00385 92 15-35-644** és a www.slapare.com weboldalon.

Gyerekkoldal

Pünkösöd - Jézus jelenléte

(Máté 28: 18-20)

Kedves Olvasóink! Mielőtt Jézus felment volna a mennybe, ezt mondta tanítványainak: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmentvén tehát tegyetek tanítványokká minden népeket... és íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Ezek után felemelkedett, és a tanítványok szeme láttára felment a mennybe. Elment tőlük, úgy is mondhatnánk, hogy otthagya őket. Pedig azt ígérte, hogy velük lesz, hogy minden nap, amíg világ a világ, mellettük lesz, erősíti őket, mellettük áll. Mindez negyven nappal húsvét után történt, és talán még maguk a tanítványok sem tudták, hogyan fogja Jézus ezt a megígért jelenléte megvalósítani.

Néhány nappal később, egészen pontosan tíz nappal később, ami a tanítványok számára talán egy örökkévalóságnak tűnt, megtudták, mi lesz Jézus jelenlétének a megoldása. Hiszen amikor együtt voltak, hatalmas szélzúgás közepette valami lángnyelvek jelentek meg közöttük, a tanítványokra szálltak, és ők megteltek Szentlélekkel. Azonnal tudták, mi a dolguk, elfelejtették a félelmet, melyet azok iránt éreztek, akik ma-

gát Jézust is keresztre feszítették, kimentek az erkélyre, és elkezdtek tanítani az odagyűlt embereket. Hirdették nekik a Krisztus evangéliumát, hogy Jézus, az Isten Fia meghalt értünk, és feltámadt a harmadik napon. Ráadásul mindezt olyan csodálatosan tették, hogy minden

ember a saját anyanyelvén hallotta őket beszélni. Nyilvánvaló lett tehát, hogy Jézus az Ő Szentlélekével van jelen a tanítványok életében, és soha nem hagyja el őket.

A Szentlélek kitöltetésének a törté-

nete számunkra nem csak egy régi történet, mely régen élt emberekkel történt meg, hanem ma is érezhető valóság. Miért is? Azért, mert Jézus nem csak a tizenkét apostolnak ígérte meg, hogy velük lesz, hanem minden tanítványnak, így nekünk is. Jézus nem csak a tizenkettőnek adta a Szentlelket, hanem nekünk is adni akarja. Jézus veled akar lenni minden napon a világ végezetéig!

De mit is jelent Jézus jelenléte az ember életében? Nem mást, mint a változás csodáját. A tanítványok elfelejtették a félelmet, és bátran hirdették az evangéliumot, saját életüket és egészségüket sem kímélve. Jézus jelenléte a gyűlöletet szeretetre változtatja, az önzőséget önfeláldozássá. Azok, akik haragudtak, megtanulnak megbocsátani, akik másokat bántottak, bocsánatot kérni. A lustaságot kitartás váltja fel, a forrófejűséget megfontoltság. A Szentlélek jelenléte teljesen megváltoztatja az ember életét. Késszé és hajlandóvá teszi az embert, hogy ezentúl Istennek élje az életét. Imádkozzatok, hogy ti is megteljete Szentlélekkel, hogy megváltoztok és megváltozott tanítványai legyetek Jézus Krisztusnak.

-Kraus Viktor-

Imádság: Mindenható Isten! Könyörgünk, add nekünk is a Te Szentlelked ajándékát, hogy mi is érezhessük Jézus Krisztus jelenlétét és hatalmát az életünkben. Ámen.

Aranyige: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vizsgálnak engem.” Zsoltárok 23:4